

Jens Foged: Lad det være sagt med det samme, at venstre kan ikke tiltræde eller anbefale det fremsatte lovforslag.

Når forslagsstillerne påberåber sig hensynet til skattemæssig ligestilling af ejere og lejere, er det helt uden sammenhæng med spørgsmålet om ligestilling af ejere og lejere, al den stund der er mange andre forhold, som har betydning for en sådan ligestilling. Lejerne har efter boligforliget rentesikring og boligtilskud, vurdering efter lejeværdi og meget mere, og en økonomisk opgørelse har da også vist, at ejerne — parcelhusejerne — får et huslejetilskud i form af skattenedsættelse på 1,5 milliard kr. Lejerne får et tilskud på 400 mill. kr. i form af rentesikring, boligsikring, driftstilskud m. v., og yderligere bevirker huslejere restriktioner for den ældre boligmasse en huslejenedsættelse på ca. 1,5 milliard kr. Denne opgørelse viser altså, at for lejerne er der goder for 2 milliarder kr., mens det for ejerne er opgjort til 1,5 milliard kr. Såvel den tidligere finansminister som den tidligere boligminister har da også givet udtryk for, at boligforliget skabte en sådan ligestilling af ejere og lejere.

Det skattemæssige problem, som hr. Ømann her forelægger, er revet ud af sin sammenhæng, og venstre ønsker disse problemer behandlet i sammenhæng.

Med hensyn til afskaffelse af såvel oversom underskud af bolig på selvangivelsen er også dette uden sammenhæng med de relevante forhold, bl. a. fordi der beregnes en boligværdi, som pr. 1974 vil være 4 pct. af vurderingen efter boligforliget. Lad os som eksempel tage en såkaldt rigmandsvilla — det er det udtryk, hr. Ømann anvender i sin fremsættelse — til 1 mill. kr., 4 pct. heraf er 40.000 kr., som skal tillægges indkomsten hvert år. Lad os videre forudsætte, at ejeren af en sådan bolig beskattes med 60 pct., det vil sige 24.000 kr. årlig i skat for at bo i en sådan bolig, og selv om der nu skulle være fradrag for ca. 10.000 kr., ville beskatningen alligevel blive ca. 18.000 kr. årlig. Andre ejere — og det er 90 pct. af dem, der bor i rimelige huse — har mere eller mindre gæld. De svageste har jo den største gæld. De har på den måde frivilligt påtaget sig en stor tvungen opsparring. Pengene kan som bekendt ikke

også benyttes til andet privatforbrug, de kan kun bruges én gang.

I det hele taget må vi sige om enfamilieshusene, at de har i almindelighed den allerstørste betydning for et godt familieklima også. Her er der legeplads, der er luft, og der er bevægelsesfrihed for børnene. Byggeriet af sådanne gode boliger bør stabiliseres. Hvorfor vil LF, LS, undskyld SF — ja, de bogstaver er ikke til at hitte ud af — hvorfor vil SF dog lægge sten i vejen for et privat initiativ for at skaffe sig selv en god bolig? Der er brug for alle gode kræfter for at sikre næste generation gode boliger. Vi skulle nødig ende i et byggeri, der om få år kaldes for slum.

Forslagsstillerne ønsker tillige at afskaffe rentefradrag for privat gæld. De velhavende kan se stort herpå, hvorimod de unge, der skal nyetableres, og lønmodtagerne i al almindelighed får endnu ringere muligheder for at få foden under eget bord. Renter af møbelgæld, for slet ikke at tale om renter af studiegæld, af etableringsgæld i et hus eller i et nødvendigt befordringsmiddel — og jeg kalder altså et befordringsmiddel nødvendigt i mange tilfælde, hvor arbejdspladsen ikke ligger lige om hjørnet — og renter af gæld til børns uddannelse må efter forslagsstillerne ikke fradrages i den skattepligtige indkomst.

Når renter af gæld ikke må fradrages, skal der vel retfærdigvis heller ikke svares skat af renteindtægt. Eller skal der? Må jeg spørge den ærede ordfører for forslagsstillerne: skal der fortsat svares skat af renteindtægt? I så fald står tingene ikke i rimeligt forhold til hinanden. Den, der i sin ungdom ikke har måttet fradrage renteudgift, skal efter flid og sparsommelighed senere hen eventuelt svare skat af renteindtægt. Begge de foreslåede ændringer er revet ud af en større sammenhæng og må derfor afvises, men som sagt, de velhavende kommer let ud over det, de har pengene til kontant betaling, mens de unge, lønmodtagere i almindelighed, rammes urimelig hårdt af en sådan bestemmelse. Først skal de klare afdrag og renter og nu også kilde-skat. Der bliver noget at leve op til.

Venstre ønsker lighed og er villig til at kulegrave alle relevante problemer i en helhedsløsning vedrørende boligforholdene.